

Wij zijn familie

Wij zijn familie

Dewie de Wijs

Schrijver: Dewie de Wijs
Coverontwerp: Esmiralda de Winter
ISBN: 9789463428729
© Dewie de Wijs

***“Jij, de rijkste persoon in de wereld. Eindeloos heb je
geploeterd en gestreden, niet begrijpend dat je reeds
bezat wat je zocht”***

-Lotus Sutra-

1

'Waar gaan we naar toe mama?' vroeg het meisje nieuwsgierig. Zo vaak gingen ze niet weg. De keren dat ze als gezin het huis verlieten, waren zeldzaam. Ze zat achter in de oranje Eend van haar ouders. Het bruine stoffen interieur van de auto was versleten en zat vol gaten. De gele schuimrubberen voering kon je op enkele plekken door het bruine stof heen zien. Gaten in het autodak, ontstaan door roest, waren met groen pur zorgvuldig dichtgestopt. 'Stel toch niet altijd zoveel vragen,' snauwde haar moeder. Het meisje dimde vanzelf in. Mama had weer een slechte bui. Ze voelde haarfijn aan wanneer ze moest ophouden met vragen stellen, anders kreeg ze vast en zeker een pak rammel. Haar vader vond het allemaal wel best. Hij bemoeide zich nergens mee, ook niet als ze hem vragend aankeek, hopennd dat hij haar wat back-up zou geven. Haar koffertje stond naast haar op de achterbank. Ze had haar mooiste kleren en haar lievelingsknuffel konijn in moeten pakken, verder mocht ze niets meenemen. Haar mooiste kleren, dat was nogal een ruim begrip. Verreweg in al haar kledingstukken zat een gaatje. Het was te klein of lag weken vies in de wasmand. Haar vader stak een sigaret op in de auto. Al snel vulde de ruimte zich met blauwe rook. Ze werd er altijd een beetje misselijk van als hij in de auto rookte, maar ze durfde niet te klagen. Ze gingen eindelijk een keer met zijn allen weg en dat was zo'n zeldzaam gegeven dat het meer dan speciaal was. Het was nu niet de tijd om te klagen. Er werd geen woord gezegd tijdens de autorit. Het meisje vroeg zich af of ze iets verkeerd had gezegd. Nadenkend over hetgeen wat het was dat deze stilte veroorzaakte, keek ze naar haar knuffelkonijn. Hij miste een oor, maar ondanks dat bleef het haar allerliefste knuffel. De auto maakte een scherpe bocht naar rechts en reed vervolgens over een hoge hobbel. Het zwevende gevoel kriebelde een beetje in haar buik. Ze giechelde. Uit het zijraampje zag ze een lange oprijlaan. Het kwam uit bij een kasteelachtig gebouw. Het gebouw zag er in haar

ogen in ieder geval groot en oud uit. Haar vader stopte de oude roestige Eend voor de deur en Lisa keek haar moeder vragend aan. 'Wat gaan we hier doen mama? Gaan we hier logeren?' Haar moeders ogen ontweken de hare. Moeder klapte haar stoel naar voren zodat haar dochtertje uit de auto kon stappen en graaide ongeduldig naar het koffertje op de achterbank. Met konijntje in haar handen keek ze naar het reusachtige gebouw dat imponerend voor haar stond. Ze voelde zich erg klein in verhouding tot de hoge gevels van het gebouw. Een paar seconden later, alsof het gezin werd verwacht, zwaaide de houten voordeur open en een mevrouw in een lange zwarte jurk stond in de deuropening. 'Welkom, kom binnen.' De vrouw glimlachte vriendelijk en keek naar het kleine meisje. Ze had een engelachtig gezichtje met grote blauwe ogen. Het knuffelkonijn zat stevig tussen haar armen geklemd. 'Jij moet vast Lisa zijn.'

Verbaasd keek Lisa naar haar vader. Hoe wist die mevrouw haar naam?

'Wie is dat papa?' fluisterde ze en pakte angstig zijn hand vast. Net zoals in de auto staarde hij zwijgzaam voor zich uit.

'Kom volg mij maar.' Het gezin liep slenterend achter de vrouw aan. De lange hal zag er donker uit en hun voetstappen weerklonken op de granieten vloer. Het meisje vond het wel een grappig geluid. Aan de strakke blikken van haar ouders te zien, vonden zij het minder grappig. De vrouw bracht hen naar een grote kamer. Het zag eruit als een huiskamer, ingericht in vrolijke kleuren met kindertekeningen hangend tegen het raam. De mevrouw in de zwarte jurk richtte zich tot het meisje, 'Lisa, ga maar spelen. Ik ga even met jouw papa en mama praten.'

Lisa liet de omgeving even op zich inwerken. Ze was onder de indruk van de kleurige inrichting en zocht, gedreven door nieuwsgierigheid, naar speelgoed en vond deze in de grote speelhoek. Ze slaakte een kreet van geluk. Ze hadden zelfs een nagemaakte keuken met potten en pannen. Dit had iets weg van dat ene bezoeken aan de speelgoedwinkel, waar ze ooit was geweest na

haar eerste schooldag. Omdat ze de eerste schooldag goed had doorstaan, nam haar buurvrouw haar mee naar de speelgoedwinkel. Daar kon ze geen keuze maken uit al dat speelgoed. Het was zoveel. Thuis was er niets. In haar kamer stonden een paar poppen, maar verder bezat ze geen speelgoed. Eigenlijk staaarde ze de hele dag naar het televisiescherm en keek ze naar tekenfilms.

Haar speelpret werd ruw onderbroken door haar moeder. Haar ogen stonden bedroefd en ze waren vochtig. Ze had gehuild.

'Wat is er mama, waarom huil je?' Omdat haar moeder geen antwoord gaf, keek ze haar vader vragend aan. Het viel haar op dat zijn oogwit rood was gekleurd. Hun droevige gezichten deed haar denken aan al die keren dat haar ouders tegen elkaar hadden geschreeuwd en de deuren hard achter zich dicht sloegen. 'Kom mee Lisa, het is zover. We gaan samen even met die mevrouw praten.' Geschrokken van hun verdrietige gezichten en van de ferme toon van haar moeder, gehoorzaamde het meisje. Ze wist instinctief dat verdere vragen niet op prijs zouden worden gesteld.

'Lisa kom maar binnen,' zei de mevrouw in de zwarte jurk. Ze bood de stoel aan die naast haar stond. Schuchter nam ze plaats.

'Hebben papa en mama al aan je uitgelegd waarom je hier bent?' Het meisje schudde stilzwijgend haar hoofdje en keek naar haar voeten. Deze liet ze heen en weer bungelen. De stoel was veel te groot voor haar.

'Heb je weleens gemerkt dat mama zich soms niet lekker voelt?' Ze knikte. Mama was vaak moe. Dan moest ze slapen en wist ze dat het beter was om op dat soort momenten televisie te kijken.

'Heb je ook gemerkt dat papa en mama vaak ruzie hebben?'
Lisa dacht na. Ze kon duidelijk het geschreeuw van haar moeder voor de geest halen. Ze zag in een flits haar vader voor zich. Hij gooide lege bierflesjes naar haar moeder, die haar rakelings misten. Snel was ze naar haar slaapkamer gerend en had zichzelf angstig in bed opgekruld. Ze had haar hoofdkussen om haar oren heen

gevouwen zodat het geschreeuw, werd gedempt. 'Ja,' zei ze zachtjes tegen de mevrouw.

'Omdat mama zich niet zo lekker voelt en er veel ruzies zijn, lijkt het ons beter als je een tijdje hier komt logeren.' Ze keek naar haar vader. De mevrouw had haar blik gevolgd. 'Papa kan niet alleen voor jou zorgen Lisa. Hij moet ook even uitrusten. Als mama zich stukken beter voelt dan kun je vast weer snel naar huis.'

'Wanneer komen jullie mij weer ophalen?' Ze keek met betraande ogen naar haar vader en moeder, die stilzwijgend voor zich uit tuurden.

'Papa en mama komen elke week een keer op visite,' zei de mevrouw in de zwarte jurk.

Ze hield haar konijntje stevig vast. 'Maar als ik gewoon naar de televisie kijk en lief ben, mag ik dan mee naar huis?' Haar onderlip trilde.

Ze hoorde haar moeder luid snikken. 'Het lijkt me beter als jullie nu gaan,' zei de mevrouw tegen haar ouders, om de gemoederen te sussen.

Haar ouders gaven haar een knuffel en zonder nog een keer achterom te kijken, liepen ze de deur uit. Verdrietig en verbaasd, bleef ze in het kamertje achter. Ze hoorde haar ouders voetstappen in de hal wegebben. De mevrouw ging gehurkt voor haar zitten om op gelijke hoogte met haar te komen. Ze kon nu haar parfum ruiken, het rook naar snoepjes. Vriendelijk keek de mevrouw haar aan en veegde met haar hand de tranen uit haar gezichtje weg.

'Kom maar Lisa, ik breng je naar je kamer.' Ze pakte haar hand vast en het koffertje nam ze in haar andere hand. Het meisje gaf konijn een knuffel, snoof aan hem en stelde hem gerust. 'Stil maar konijntje, papa en mama komen snel terug. We gaan alleen maar even logeren,' fluisterde ze.

2

Ze schoot wakker uit haar nare droom en greep met beide handen de spijlen van haar ziekenhuisbed vast. Ze veegde de tranen uit haar ogen weg. Beide handen legde ze op haar buik. 'Mama gaat goed voor jou zorgen kleintje.' Het gepiep van de monitor naast haar ging onophoudelijk door. Misschien was dat wel de reden waarom ze zo onrustig sliep. Dat klote gepiep. Vanaf het moment dat ze in het ziekenhuis lag, werd ze gepijnigd door flashbacks uit het verleden. De infuusnaald jeukte en ze probeerde de jeuk te stillen door zachtjes over het verbandje te wrijven. Ze lag nu al weken op de afdeling verloskunde. Er was een soort ritme ontstaan waarbij ze zich de dagelijkse gang van zaken in dit ziekenhuis eigen had gemaakt. Ze wist precies het tijdstip wanneer het personeel elkaar afwisselde, wanneer er een teamoverleg was en kende alle namen van de afdelingsmedewerkers uit haar hoofd, inclusief die van de schoonmaakploeg. Maar toch wende het niet om hier verveeld te moeten liggen. Na dertig weken zwangerschap kampte ze met een pre-eclampsie en werd direct opgenomen in dit ziekenhuis, zodat moeder en kind volledig konden worden gemonitord. Dat was inmiddels vier weken geleden. Ze miste haar huis en haar vriend Frank. Ze telde de uren af totdat het bezoeken begon, met als lichtpuntje dat Frank haar weer kwam bezoeken. Ze keek televisie, onderging gelaten de dagelijkse onderzoeken en las voornamelijk oude tijdschriften. Soms leende ze een boek van een kamergenoot om de tijd wat te doden. In deze gedeelde kamer had ze al heel wat zwangere vrouwen en nieuwe moeders zien komen en gaan. Nu was het bed naast haar nog leeg, maar ze wist dat daar binnen een minuut verandering in kon komen. Het leek hier af en toe hollen en stilstaan. Wanneer er een hollen moment naderde, ontstond er veel rumoer op de gang, - hier is nog plek- en voordat ze het wist, had ze er weer een kamergenoot bij.

Ze streelde haar buik in de hoop dat haar ongeboren kindje haar liefde zou kunnen voelen. Het laken lag niet lekker om haar lichaam heen. Met haar benen schopte ze het laken wat verder naar beneden. Ze schrok van haar eigen dikke voeten. Het vocht hoopte zich op onder haar vel en rekte haar huid steeds strakker op. Ze had monsterlijk dikke voeten gekregen. Haar tenen leken op dikke worstjes en haar, eens zo slanke, enkels waren verdwenen. Haar voeten deden ontzettend veel pijn en alleen al een blik op haar voeten deed haar gruwelen. Het gepiep van de monitor versnelde, het werd gevolgd door een hard alarm. Op de monitor zag ze de hartslag van de baby grote pieken maken. Ze aaide haar buik nog eens. 'Rustig maar, het komt goed, mama had alleen maar een nare droom.'

Binnen enkele seconden stond er een team in witte jasjes rondom haar bed. Haar bed werd van de rem gehaald en met bed en al werd ze met grote spoed door de hal gereden. Tot nu toe had ze dit soort uitruk acties alleen nog maar bij andere patiënten gezien. Ze vroeg zich op dat soort momenten af of ze dan nog wel terug kwamen. Nu overkwam haar hetzelfde. 'Je vriend wordt nu gebeld zodat hij aanwezig kan zijn bij de keizersnede.' Ze keek de verpleegkundige geschrokken aan. 'Een keizersnede?' Ondanks het groene kapje voor haar mond herkende ze aan de vorm van haar gezicht en de paarse oogschaduw dat het verpleegkundige Wilma was die tegen haar praatte. 'We moeten nu ingrijpen, ik blijf bij je, maar het gaat niet goed met je baby.'

3

'Wat zie je er lekker uit.' Zijn handen pakten gretig haar heupen vast en hij duwde haar hardhandig tegen het massieve aanrecht aan. Haar rechterwang leunde tegen het grijze koude keukenkastje. Met zijn ene hand greep hij een streng haar vast en met zijn andere hand trok hij behendig het zwarte rokje omhoog. Ze had geen slipje aangetrokken, het was de moeite niet. Uit ervaring wist ze dat deze binnen enkele minuten toch al uit zou gaan. Zonder een woord tegen elkaar te zeggen, liet zij hem begaan. 'Je voelt zo lekker' hijgde hij een paar seconden later. Met elke stoot bonkte haar rechterwang nog harder tegen het keukenkastje aan. Hij was alles wat haar vriend Huub niet was en dat was soms een verademing.

'Op je knieën,' zei hij kortaf. Hij trok zijn leren riem uit zijn broek, wikkelde deze om haar nek en trok deze strak aan. Haar luchtwegen werden afgekneld en ze snakte naar een beetje lucht. Tegelijkertijd wond het idee, dat hij haar luchttoevoer regelde, haar op. Met zijn hand sloeg hij hard tegen haar billen aan en met een ruk aan de riem dirigeerde hij haar naar zijn harde geslachtsdeel. Als een volleerd slaafje deed ze wat ze moest doen. Ze moest ervan kokhalzen. Met een voldane glimlach op zijn gezicht duwde hij haar vervolgens weg en leidde haar kruipend aan de riem naar de notenhouten eettafel.

'Ga liggen en spreid je benen.' Ze gehoorzaamde, zoals ze dat altijd deed. Soms wilde ze weleens in opstand komen en zeggen 'doe even normaal,' maar dat had geen enkele zin. Met haar ranke lijf probeerde ze hem weleens van haar af te duwen, maar hij was altijd sterker. Het was een onderdeel geworden van hun spel. De eettafel, waar ze gisteren nog een ovenschotel gegeten had met haar vriend Huub, was nu het podium geworden voor het liefdesspel tussen haar en haar minnaar.

Met zijn vliegensvlugge vingers vingerde hij haar net zolang totdat het vocht langs haar benen droop. Het was voor hem een missie op zich om het vocht eruit te zien spuiten. Ze vond het een onprettig gevoel. Op het moment suprême overheerste een niet weg te drukken plasgevoel. Hoe hard ze ook vocht tegen de aandrang, uiteindelijk gaf ze zich over. Het voelde té fijn om zijn voldane glimlach te zien.

‘Wat geil zeg.’ Tevreden met het resultaat likte hij het vocht weg. Hij leidde haar aan de riem naar boven de slaapkamer in, waar zij vanochtend nog zorgvuldig het beddengoed had verschoond. Plagend trok hij af en toe aan de leren riem om haar eraan te herinneren dat hij de controle over haar bezat.

Hardhandig duwde hij haar op het bed. Ze belandde met haar rug op de eerder klaargelegde speeltjes. Aan haar voeten trok hij haar naar zich toe. De pijn die hij haar toebracht, voelde ergens fijn, veilig zelfs. Hij wist haar bij elke ontmoeting in extase te brengen. Ze glipte dan een parallelle wereld in, een plek waar ze even niet hoefde na te denken. Ze hoefde alleen maar haar zintuigen open te stellen, dat was alle fysieke pijn meer dan waard.

De ontmoetingen waren altijd kortstondig. Hij moest weer terug naar zijn vriendin en zij had daarna de tijd nodig om alle sporen uit te wissen van hun ontmoeting.

Het beddengoed en de handdoeken werden direct in de wasmachine gegooid. Onder het bed werd gespeurd naar verloren condoomverpakkingen en de vuilniszak waarin de gebruikte condooms lagen, werd afgevoerd in de grijze bak. Haar lingerie werd verstopt in de kledingkast. Wachtend op het moment dat ze ongestoord een handwasje kon wassen en deze ongezien kon laten drogen, zodat Huub de kans niet kreeg om zich af te vragen wanneer ze in godsnaam dat setje had gedragen. Want om eerlijk te zijn, voor hem droeg ze deze niet. Zorgvuldig zuiverde ze de gebruikte speeltjes en doorliep nog eens het hele huis om er zeker van te zijn dat ze niets over het hoofd zag.

Terwijl ze dit ritueel uitvoerde, werd ze telkens overladen door een immens gevoel van spijt. Ze besepte goed dat dit gedrag niet door de beugel kon. Tijdens de ontmoetingen, waarin ze leefde in die ene parallelle wereld, speelde tijdsbesef, trouw en schuldgevoel geen enkele rol. Geen seconde dacht ze op dat soort momenten aan Huub en ze wist zeker dat de gedachten van haar minnaar ook niet bij zijn vriendin waren. Wanneer hij na een twee uur durende ontmoeting met een vluchtige kus haar woning verliet, voelde ze zich naast schuldig, van binnen ook leeg. Het was alsof ze met het dichtslaan van de deur in één klap weer terug werd geslingerd naar de realiteit. De echte wereld waarin ze iemands partner was. Ze had graag gewild dat de momenten samen met haar minnaar langer konden duren. Dat ze hem nog net even langer vast kon houden, alvorens ze hem weer moest loslaten. Want de vraag was niet of ze hem nog zou zien, maar wanneer.

4

‘Kijk eens, hier is ze.’ De gynaecoloog hield het babymeisje in zijn handen en tilde haar vanachter het grote groene doek omhoog. De baby had een volle bos donker haar en een verfrommeld gezichtje met smeersel. De gynaecoloog hield haar als een trofee hoog in de lucht. ‘Wat is ze mooi.’ Op zoek naar bevestiging keek Lisa naar Frank, die met grote ogen naar het kleine meisje staarde. Hij kon zich nog niet voorstellen dat hij zojuist papa was geworden van een dochter, nu nog gehuld in een wit laagje smeersel. Hij lag nog te slapen toen hij door het ziekenhuis werd gebeld -of hij nu direct wilde komen-. Slaperig en gehuld in een joggingspak was hij in zijn auto gesprongen. Hij had nog niet eens de kans gehad om zijn tanden te poetsen.

‘En hoe heet ze?’ vroeg de verpleegkundige. ‘Emma,’ antwoordde Lisa geëmotioneerd.

‘Even kijken,’ de verpleegkundige keek naar de klok, ‘geboren om 8.04 uur. We gaan Emma even onderzoeken en dan komt ze zo bij je terug.’

‘Ja,’ mompelde ze nog steeds verdoofd door de adrenaline en het ongeloof dat ze nu echt moeder was geworden. Ze liet dit feit even tot haar doordringen. Ze was zojuist moeder geworden van een klein babymeisje, maar ze voelde nog geen blijdschap. Emma werd door de verpleegkundigen meegenomen naar de andere kant van de kamer. Lisa hoorde Emma hard krijsen. Op iets wat leek op een aanrecht, verrichte de kinderarts enkele check-ups. Huilen was een goed teken, had ze ooit gelezen.

Ondertussen hechtte de chirurg haar buikwond. Frank keek vermoeid, maar aandachtig, naar de handelingen van de chirurg. Hij volgde zijn vaste hand. Hij keek hoe hij haar buik met precisie aaneen reeg met het hecht draad. Bij het gebruik van het nietapparaat haakte hij af.

Ze kregen de mededeling dat Emma uit voorzorg in een couveuse werd geplaatst. Het ging zo plotseling en snel allemaal. Lisa was nu technisch gezien een moeder, maar dan eentje zonder nog een echt moedergevoel te hebben.

Door twee verpleegkundigen werd ze met bed en al naar een andere ruimte gebracht. Hier kreeg ze de tijd om even bij te komen. Frank liep mee naar de verkoever ruimte, maar hij had nog geen woord met haar gewisseld. Hij was nog volledig onder de indruk van de spoedkeizersnede en nu moest hij naast haar wachten, totdat zijn vriendin weer wat gevoel in haar benen terugkreeg. De ruggenprik had haar onderlichaam verlamd. Hij zuchtte en keek naar zijn vriendin. Lisa staarde zwijgzaam naar het plafond.

Frank had dit niet mee willen maken. Hij had hier niet willen zijn. Ja, hij was blij met zijn dochter, maar zo'n keizersnede was vreselijk. Hij had geprobeerd niet te kijken naar de handelingen van de chirurg, maar hij kon zijn nieuwsgierigheid niet bedwingen. Het was walgelijk om te zien hoe haar buik uiteen werd geklemd en er tussen al dat bloed een baby verscheen. Hij was nu vader geworden –voor het echie-, zoals zijn collega's zouden zeggen. Natuurlijk, hij had maandenlang geweten dat dit moment eraan zat te komen, maar hij was er helemaal niet mee bezig geweest. Het was alsof er af en toe een pop-up bij hem naar boven kwam dat hem vertelde dat hij over een aantal maanden vader zou worden. Maar na vanochtend was het dan zover. Na een bloederig horrortafereel was ze er. Zijn dochter.

Na uren op de verkoever ruimte te hebben doorgebracht en weer het gevoel in haar benen terug te hebben gekregen, mocht ze terug naar de verpleegafdeling. Het was dezelfde afdeling waar ze voorheen ook verbleef. Ze lag hier inmiddels alweer vijf dagen. Iedere dag bezocht ze haar dochter zo vaak als het kon. Voorzichtig nam ze plaats in de rolstoel en Frank duwde haar naar de couveuse-unit. Emma was prematuur. De verwachting was dat

ze daar nog een paar weken zou moeten verblijven om aan te kunnen sterken. Inmiddels was Lisa gestart met het afkolven van moedermelk. Deze kreeg Emma vervolgens via een sonde binnen. Kangoeroeën was de volgende stap. Het naakte babylijfje tegen de naakte moederborst aan zou, volgens wetenschappers, de band tussen moeder en kind versterken. Tevens scheen dit moment een goede gelegenheid te zijn om te proberen een baby te voeden. Ze keek uit naar het moment dat ze haar lijfje tegen het hare aan zou voelen. Ze wilde graag het contact met Emma versterken. Frank had inmiddels zijn werkzaamheden hervat en kwam elke dag een keer langs. Wanneer dat exact was, wist ze nooit. Hij had het niet zo op ziekenhuizen. Hij hield niet van de geur van ontsmettingsmiddel, de vreemde mensen en het idee dat sommige pechvogels het ziekenhuis niet levend zouden verlaten. Sinds Emma's geboorte raakten ze steeds verder van elkaar vervreemd. De keizersnede had op beiden een impact, maar op Frank iets meer. Ze legde haar hand op Franks hand, die de rolstoel voortduwde. Opgelucht haalde ze adem. Hij wees haar hand niet af, hij liet het toe.

Een bezoekerspas bood toegang tot de couveuse-unit. Ze volgden de hygiëne voorschriften zorgvuldig op. Sieraden af, handen wassen en bij verkoudheid een mondkapje op. Ze mocht nog twee dagen op de verpleegafdeling blijven om te herstellen, maar daarna zou dan toch het moment komen dat ze uit het ziekenhuis werd ontslagen. Zonder Emma naar huis, die gedachte maakte haar misselijk. Een verpleegkundige informeerde hen bij binnenkomst over Emma's status.

Frank zette de rolstoel voor de couveuse neer. Voorzichtig stak ze haar hand in de doorzichtige cabine en streelde Emma's haartjes. Aan al die slangetjes kon ze nog steeds niet wennen, het was zo'n onnatuurlijke aanblik. Frank bleef zoals altijd op gepaste afstand staan kijken. Hij durfde Emma niet aan te raken, bang dat hij het fragiele lichaampje zou bezeren. Het deed haar pijn om haar vriend daar zo machteloos te zien staan. Het liefste wilde ze zijn

hand beet pakken om hem te leiden. Maar ze liet het na, uit angst dat ze hem zou forceren en hij haar gebaar zou afwijzen.

Hij praatte er niet over, zoals hij nooit over moeilijkheden sprak.

Hij was het type man dat alles het liefste zelf wilde oplossen.

Praten zag hij als een teken van zwakte. Lisa vond het moeilijk om, als gevoelsmens, te dealen met zijn hardheid. Desondanks hield ze van Frank. Hij was er, op zijn afwezige manier, altijd voor haar. Er zat niets anders op dan er nu ook voor hem te zijn, op de manier waarop hij dit prettig vond. In stilte.

5

‘Hoi schat, hoe was je dag?’ Huub plofte neer in de stoel aan de eettafel. Aan zijn houding te zien, had hij een drukke dag achter de rug. Toch was hij beleefd genoeg om te vragen naar haar dag. Ze zette de borden op de eettafel neer, diezelfde eettafel waarop ze vanmiddag nog wijdbeens haar eigen vocht had laten lopen. ‘Het gaat goed hoor,’ zei ze zo nonchalant mogelijk. Hij blies haar een kus toe en wachtte totdat ze het avondeten zou opscheppen. Zoals elk stel een bepaald evenwicht in de relatie had, was dit onderdeel van hun dagelijkse ritueel. Hij werkte, kwam thuis en het eten stond voor hem klaar. Ze namen de dag door tijdens het avondeten en vervolgens werd er naar de televisie gekeken, tenzij hij moest volleyballen. Dan keek ze alleen. Op dagen, zoals deze, ontweek ze Huub zoveel mogelijk en hoopte ze dat hij niet met haar zou willen vrijen. Niet alleen fysiek zou dat onmogelijk zijn na een ontmoeting met Tom, maar ook emotioneel gezien was dat ondenkbaar. Ze probeerde Huub niet recht in zijn ogen te kijken, bang dat hij iets op zou merken. Haar gedachten waren na zo’n ontmoeting vooral bij Tom.

‘Ben je vandaag bij de psycholoog geweest?’ vroeg hij geïnteresseerd. Ze schudde haar hoofd. Op advies van de Arbo arts werd ze doorverwezen naar een psycholoog. Een half jaar geleden kon ze haar bed niet uitkomen van vermoeidheid. Zonder enige aanleiding kreeg ze last van paniekaanvallen. Haar werk, als administratief medewerkster, was niet zwaar. Haar collega’s waren aardig en meelevend, maar toch raakte ze overspannen. Volgens de Arbo arts was het een gevolg van haar verleden. ‘U heeft kennelijk nog niet gerouwd om het verlies van uw familielid.’ Met die boodschap en een verwijsbrief op zak voor het GGZ, mocht ze voorlopig de ziektewet in. Ironisch, gezien het feit dat ze aan bepaalde collega’s een hekel had, omdat zij met vage redenen een beroep hadden gedaan op de ziektewet –stelletje slappelingen-

Haar dagen waren grotendeels gevuld met het verplicht rust nemen, al wist ze niet goed hoe dat moest. Eigenlijk kwam het erop neer dat ze boeken probeerde te lezen, het huishouden deed en WhatsAppte met haar minnaar Tom.

‘Wanneer moet je weer naar de psych?’

Ze haalde haar schouders op. ‘Volgende week ergens volgens mij. Ik heb twee weken geleden pas de eerste intake gehad.’

Hij voelde instinctief aan dat ze niet verder over dit onderwerp wilde praten. ‘Je hebt weer heerlijk gekookt vandaag.’

Ze bestudeerde de manier waarop Huub at. Hij was lief en zorgzaam, dacht ze. De relatie kabbelde voort zonder problemen, zonder enige hoogte- en dieptepunten. Dat was één van de redenen waarom ze voor hem viel, de rust die hij uitstraalde.

Daarnaast konden ze samen urenlange diepzinnige gesprekken voeren over het leven en over de dagelijkse actualiteiten.

Tom was een man van een heel ander kaliber. Dominanter, sterker en een man van weinig woorden. Ze kende Tom al voordat ze een relatie met Huub kreeg. Met Tom was het nooit saai. Er was een soort dierlijke aantrekkingskracht tussen hen, dit bracht zowel passie als ook ruzies met zich mee. Ze hadden geen relatie, meer een maandelijks rendez-vous, maar er was iets tussen hen. Iets dat nu al vier jaar voortduurde, maar nog nooit tot op de bodem was uitgezocht.

Na een knallende ruzie werd er een radiostilte ingelast van een jaar. Uitgerekend in dat jaar, kreeg ze een relatie met Huub, die ze al kende uit hun gezamenlijke vriendenkring. Tom ontmoette in datzelfde jaar zijn vriendin. Haar relatie met Huub was een verademing na de rollercoaster met Tom, waar hij plotsklaps een einde aan maakte. Waarschijnlijk was de vriendin van Tom net zo’n verademing voor hem, als Huub voor haar. Bij Huub voelde alles gelijk vertrouwd aan, als een soort van thuiskomen.

Misschien was het ook wel iets te vertrouwd, aangezien hij geen dierlijke lust in haar aanwakkerde. Desalniettemin, besloot ze het toch een kans te geven. Ondanks de rustige relatie met Huub

dwaalden haar gedachtes regelmatig af naar Tom. Ze miste hem, de passie en ergens ook de ruzies. Het was nog niet afgerond, het was nog niet klaar. Het was zo abrupt geëindigd, doordat hij na een knallende ruzie haar uit zijn leven bande. Wat de reden hiervan ook was, ze bleef onthutst achter. Een aandringend gevoel van het weer willen aangaan van contact, deed haar uiteindelijk de stoute schoenen aantrekken. De onrust in haar moest worden gestild, tegen beter weten in. Misschien was het wel de zucht naar spanning of aandacht. Ze wist zelf niet goed wat haar dreef om hem weer te WhatsAppen. Zoals verwacht, laaide het vuurtje als vanouds op.

Ze had gewoon moeten accepteren dat het leven verder ging, ook zonder hem. Ze had het wijselijk los moeten laten, zodat het hoofdstuk Tom uiteindelijk een plekje had kunnen krijgen. Tijd heelt alle wonden toch? Maar loslaten was nou net niet haar sterkste punt. Ze zat per slot van rekening niet voor niets overspannen thuis.

Ze keek naar Huub, die nietsvermoedend zijn bord leegat. Hij genoot zo te zien van de restjes bloemkoolovenshotel van gisteren. De lieverd, dacht ze, hij had echt niks door.

6

'Ze pakte konijntje stevig vast en wurmde zichzelf helemaal in de dekens. De kamer was ingericht met vrolijke kleuren. Het was kleiner dan bij haar ouders thuis, maar ze vond deze kamer veel mooier. Er stond een bed, een kast en een tafeltje met een stoeltje in de ruimte. Het was niet veel, maar de sfeer was fijn. Het nachtlampje mocht ze elke nacht aanlaten, want wanneer het daglicht plaatsmaakte voor de duisternis werd ze bang.

Elke dag maakte ze hier kennis met nieuwe, grote mensen. Ze werkten hier begreep ze nu. De oudere kinderen op het internaat vond ze niet leuk. Ze pakten dingen af of ze zeiden gemene dingen. Haar wangen werden vochtig. Ze huilde, alweer. Ze miste haar vader en moeder. Ze wachtte nu al zo lang op ze. Ze hadden beloofd haar op te komen zoeken, maar nog steeds hadden zij zich niet laten zien. 'Misschien morgen konijntje, dan is het zondag en dan komen alle papa's en mama's langs.' Met die gedachte troostte ze zichzelf in slaap.

De volgende dag hielp Linda haar met het aankleden en wassen. Ze vond haar begeleidster lief en grappig. Haar lange blonde haren werden mooi ingevlochten en ze werd geholpen met het aantrekken van haar mooiste jurkje. Lisa wist heel goed wat voor dag het vandaag was. Dit was de dag waarop alle ouders op visite mochten komen. Het was zondag. Ze was zo blij dat ze vandaag haar ouders weer ging zien dat ze maar op en neer bleef springen. 'Sta toch eens stil,' zei Linda, terwijl ze haar hielp met het poetsen van haar tanden. Tijdens het ontbijt kon het haar niets meer schelen dat er oudere kinderen waren die gemene opmerkingen maakten.

Vandaag ging ze haar ouders weer zien! Ze zou hen vertellen dat ze al die nachten goed had geslapen en goed had geluisterd naar de leidsters. Vandaag versierde ze haar boterham extra mooi, eerst werd het besmeerd met pindakaas en daarna strooide ze er

hagelslag overheen. Aan Linda's glimlach zag ze dat dubbel zoet op haar boterham vandaag was geoorloofd. Ze probeerde extra goed uit te kijken met het eten, want ze wilde haar mooie jurk niet bevuild op deze speciale dag.

Na het ontbijt werden alle kinderen gesommeerd in de huiskamer te wachten. Iedereen was vrolijk en uitgelaten, niemand kon meer echt stil zitten. De leidsters hadden een tekenfilm opgezet, maar alle kinderen keken verwachtingsvol naar de deur, want van daaruit zouden de kinderen één voor één worden geroepen om hun ouders weer in de armen te kunnen sluiten. Althans, zo was het haar verteld door een roodharig jongetje. 'Merel, ga je mee? Papa en mama zijn er,' en zo ging het alsmear door. Lisa werd zenuwachtiger en wipte met haar beentjes heen en weer. Ze was nu als enige nog over in de huiskamer en wachtte geduldig met Linda op haar beurt. Samen keken ze naar de tekenfilm 'de Snorkels.' Linda maakte grapjes door de stemmetjes van de Snorkels na te doen. Met haar arm maakte ze een snorkel en hupte rond. Lisa vond haar het liefste van iedereen die hier werkte. Ze had mooie lange krullen waar ze de hele tijd aan wilde zitten. Lisa werd nu ongeduldiger. Het duurde wel erg lang. 'Komen papa en mama nog?' Linda stopte met rondhuppelen en ging naast het kleine meisje zitten. Ze sloeg een arm om haar heen. 'Vast wel, ze zijn gewoon een beetje aan de late kant.' Dat stelde haar wat geruster, en ging vrolijk verder. Ze draaide met haar jurkje een rondje, want ze vond dat de onderkant van het jurkje dan mooi om haar heen zwierde. Linda applaudisseerde en lachte geamuseerd.

Eindelijk ging de huiskamerdeur open. 'Nu zijn wij aan de beurt,' riep Lisa uitgelaten.

'Linda kun je even komen?' Het was de mevrouw met de zwarte jurk, ze stond in de deuropening. Ze zag er altijd heel deftig uit, vandaag had ze iets roods aan. Sinds haar aankomst had ze deze mevrouw niet meer gezien. Lisa zwaaide naar haar. De mevrouw zwaaide terug.

'Ik ben zo terug hoor,' riep Linda glimlachend vanuit de deuropening. Lisa sprong op de bank en keek hoe de Snorkels op zoek waren naar een verloren parel. Ze was zo verdiept in de tekenfilm dat ze Linda niet binnen had horen komen. Linda's gezicht stond bedrukt toen ze naar haar toe kwam lopen. Ze voelde dat er iets aan de hand moest zijn. Was Linda verdrietig geworden? Linda ging naast Lisa zitten. Lisa keek haar met grote ogen verwachtingsvol aan. Ze slikte. Wat een rotbaan had ze af en toe. Ze pakte de kleine handjes vast. Het kostte haar moeite om Lisa recht in de ogen aan te kijken. 'Lisa, papa en mama kunnen niet komen vandaag.'

7

Ze veegde de tranen uit haar gezicht weg. Weer een flashback. Haar buikwond trok, maar haar voeten hadden na de bevalling normale proporties aangenomen. Ze pakte haar iPad van het nachtkastje. Op deze manier kon ze een blik werpen op Emma. De camera stond op haar mooie gezichtje gericht. Emma lag rustig te slapen. De tranen bleven over Lisa's wangen rollen. Tot op de dag van vandaag vond ze het onbegrijpelijk wat haar als kind was overkomen. Het deed pijn om terug te denken aan het moment dat ze door haar ouders werd afgestaan. En waarom hadden ze dat gedaan? Nog steeds sneed dat gevoel, het onbegrip, als een mes kervend door haar hart. Het voelde alsof een litteken tijdens het genezingsproces bleef jeuken en dat deze onbedaarlijke jeuk niet leek te stillen, wat ze ook probeerde. Ze kon zich niet voorstellen ooit afstand van Emma te kunnen nemen. Haar hart was nu al gevuld met zoveel liefde voor haar. Ze begreep niet hoe haar ouders in staat waren geweest om haar daar, als vierjarige, achter te kunnen laten om vervolgens nooit meer naar haar om te kijken. Nu, dertig jaar later, kon ze er nog steeds boos om worden. Het afstaan van kinderen bleef een onbegrijpelijk fenomeen voor haar. Ze legde de iPad weg en keek naar de slapende vrouw naast haar. Ze snurkte en maakte een gorgelend geluid. Deze verpleegafdeling was ze inmiddels helemaal beu. Ze verlangde naar haar eigen bed, om daar rustig te kunnen ontwaken met Frank aan haar zijde. Haar kamergenote zat haar tijd hier uit, totdat het moment zou komen dat ze kon worden ingeleid. Waarschijnlijk zou dat vandaag zijn, althans ze hoopte het. Dit zou betekenen dat ze voor heel even alleen op de kamer zou zijn en haar rust kon pakken. Nog maar één nacht te gaan en dan mocht ze naar huis. Ze zuchtte. Nu de ontslag dag naderde, leken de resterende uren alleen maar tegen haar te werken. De tijd ging tergend langzaam voorbij. Ze hoopte echt dat er vandaag niet weer een nieuwe vrouw bij haar